

forlængebe Fraværelse af Meddommerne fra deres Embedskreds, navnlig forsaavidt de ere Underdommere, være mindre helbig for Varetagelsen af deres hjemlige Forretninger. Det kan endelig bemærkes, at det ikke synes at være ganske uden Betydning, at Medlemmerne af Overretterne, der jo dog skulle paakjende flere Spørgsmaal i kriminelle Sager i 2den Instants og af hvilke Medlemmerne af Høiesteret og, umiddelbart eller middelbart, Førstedommerne i Rævnigeretterne skulle tages, faae Leilighed til at behandle og paakjende Straffesager, ogsaa hvad disses egentlige Realitet angaaer, og til ad den Veie at vinde et friere og mere omfattende Blik i deres hele Dommervirksomhed.

Et Medlem af Udvalget (C. Rimestad) erkjender fuldelig Bægten af en stor Deel af de Betragtninger, som Mindretallet har gjort gjældende, men har dog ikke troet at kunne slutte sig til Mindretallet. Efter dette Medlems Anskuelse er en egentlig Appel overhovedet uforenellig med en i Sandhed mundtlig Retsforhandling, og han vilde derfor foretrække en saadan Ordning, at Underretterne bleve organiserede paa en mere betryggende Maade — nemlig i Eighed med de foreslaaede Kredsretter — men at da deres Domme ikke kunde undergives egentlig Appel, men kun til Kassation kunde indbringes til en overordnet Ret. Da der imidlertid ikke synes at være nogen Udsetning til at vinde tilstrækkelig Stemning for denne Organisation, som i saa væsentlig en Grad afviger fra Udkastet, har dette Medlem ikke villet stille Forslag i denne Retning, men meent at burde slutte sig til Udkastets Ordning som den, der relativt bedst vil fyldestgøre Mundtlighedens Forbringere.

Medens Udvalget har været af deelte Anskuelser med Hensyn til hvilken Appelret man skal benytte, have vi i Forening nogle faa Bemærkninger at gjøre ved dette Kapitels Enkeltheder.

Bestemmelserne om, hvilke Sager kunne appelleres (§ 296) ville væsentlig paavirkes af den nye Straffelovs Karakter. Ethvert Forslag maa i dette Punkt derfor anses som foreløbigt. Vi skulle paa Sagens nuværende Trin ikke foreslaae nogen Forandring med Hensyn til Bødernes Størrelse, hvorimod vi i Stedet for 8 Dages simpelt Fængsel ville foreslaae 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød med tilsvarende Straf af Fængsel og Tvangsarbejde, hvorved vi antyde, at flere Sager bør kunne undergives Appel end efter Lovudkastet.

Foruden nogle mindre væsentlige Forandringer i § 298, som hele Udvalget skal foreslaae, vil et Mindretal foreslaae, at Fristen i andet Stykke til at forfatte det skriftlige Anbragende forlænges fra 8 til 14 Dage.

Forsvarer vil det ikke være fornødent at beskikke Tiltalte, medmindre han forlanger det, hvorom Erklæring pasfende kunde afsendes ham ved Stævningens Forhændelse. Naar Forsvarer er beskikket, maatte den Underretning, der skulde gives ham, være saa betimelig, at han kan sætte sig i Forbindelse med Sigtede og foretage det Fornødne med Hensyn til et forsvarligt Forsvar (§ 305).

I Henhold til den store Betydning, det efter Fleertallets Mening har for den mundtlige Forhandling i det Hele, at Vidner, selv om de ere afhørte ved Underretten, paany kunne føres for Appelretten, foreslaae vi saavel til § 301 som til § 306 et Tillæg, for noget bestemtere at betegne Parternes Ret til at faae tidligere førte Vidner og Andre paany afhørte, saa at Retten til at faae dem afhørte ikke skal staae som en Undtagelse, hvilket kunde synes at fremgaae af Udkastets Bestemmelser.

I Overensstemmelse med hvad vi have udtalt om de Domme, der affiges ved Rævnigeret, foreslaae vi, at de Bestemmelser forandres, hvorefter Dommens Affigelse og dens Begrundelse kan adskilles; saavel § 312 som § 318 ville som Følge heraf undergaae Forandring.

En Forandring i § 315 vil være en Følge af Forslaget om, at det er Overanklageren, der ene tager Beslutning om Anklage.